

„Nowa Reforma” wychodzi dwa razy dziennie.

Numer poranny wychodzi codziennie z wyjątkiem poniedziałków i dni poświątecznych, numer popołudniowy codziennie z wyjątkiem niedziel i dni świątecznych.

Prenumerata wynosi:

	rocznie:	półrocznie:	kwartalnie:	miesięcznie:
W miejscu	24 koron	12 koron	6 koron	2 korony
W Austro-Węgzech:				
z jednorazową przesyłką poczt.	32 „	16 „	8 „	2 kor. 70 h.
z dwurazową	38 „	19 „	9 kor. 50 h.	2 „ 20 „
W Państwie Niemieckiem	36 „	18 „	9 koron	2 „
W innych państwach	48 „	24 „	12 „	4 „

Prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) przysyła się nadsyłać wprost do Administracji „N. Reformy” w Krakowie.

Adres Redakcji i Administracji: Kraków, ulica Jagiellońska 10.

Telefon Redakcji i Administracji Nr 41. — Nr rach. poczt. Kasy oszczęd. 857.484

Redakcja nadsyła Redakcji nie zwraca.

W Łwowie sprzedaje numerów po 12 hł. w Biurze dzienników A. Olszewskiego, ulica

Kilińskiego 9 i w Biurze Płehna, ulica Karola Ludw. 9.

Cena numeru 10 hal., z przesyłką pocztową 12 hal.

NOWA REFORMA

NUMER POPOŁUDNIOWY.

Prenumeratę przyjmują:

Zamiejscowa: Administracja „Nowej Reformy” i wszystkie urzędy pocztowe; miejscowa: administracja „Nowej Reformy”. — Główna trafikarna w Ryńku. — Agencja J. Hopossa i A. Salomonowicz, ul. Sławkowska 9. — Handel St. Karlińskiego, Sukienicze. — Handel Kretschmera, ul. Szewska. — Handel J. Eklara, ul. Karmelicka 18.

Zamiejscowa prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) przyjmują: W Łwowie Biura dzienników: Ludwik Płehna, ul. Karola Ludwika 11, S. Sokolowski, Pałac Haumanów 9. — W Przemyślu Hesseles. — W Jarosławiu A. Amster. — W Wiedniu: Hermann Goldschmid (sprzedaż pojedynczych numerów), I. Wolkele 6. — M. Dukes Nachf., Haasenstein & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtu n. M., Berlinie, Lipsku, Bazylei i Wroclawiu). — A. Oppelk. — R. Mosse (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymberdze). — H. Schalek (Wolkele). — W Paryżu Société Mutuelle de Publicité A. Lorette, directeur, 61 Rue Rougemont.

Ogłoszenia (inseraty) przyjmuje Administracja „Nowej Reformy” za opłatą od miejsca wiersza drobnym piśmem (petit) za pierwszy raz 20 h., za każdy następny raz po 10 h. — Nadesłane po 60 h. od wiersza za każdy raz. — Głosy publiczne po 3 kor. od wiersza. Układ tabelaryczny, cyfrowy, skomplikowany pierwszy raz 40 h., następny po 10 h. od wiersza. — Załączniki do „N. Reformy” (prospekty, cykularze, ogłoszenia itp.) przyjmuje się za cenę 2 kor. od 100 egz. dla zamiejscowych, a 1 kor. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratorów.

Francuskie syndykaty rewolucyjne.

Ślepy opór nie jest wcale jednoznaczny z energią i zawsze wiedzie do... rozbijania głową muru, a więc do bolesnej porażki, której w dodatku towarzyszy często osłabienie. Ow ślepy upór oparł o pewnego czasu syndykaty robotnicze we Francji, a zwłaszcza w Paryżu, grupujące się pod sztandarem powszechnego Związku robotniczego, to jest „Confédération générale du Travail”. Jak wiadomo, Związek ów, usposobiony wielce rewolucyjnie, prawie anarzystycznie, pragnie za wszelką cenę obalić obecny rząd, a przedewszystkiem prezydenta gabinetu Clémenceau, uważając go za odstępcę od zasad demokratycznych. Zniecierpliwiony nieudacnymi usiłowaniami w tym kierunku, Związek popadł jakby w szal, młota się na wszystkie strony i popielnia błąd za błędem na korzyść rządu.

Dwukrotna próba powszechnego strajku nie powiodła się i dała w rezultacie krwawe starcia z wojskiem w Vigneux, Villeneuve i Draveil pod Paryżem. Zresztą nawet sami robotnicy zawiadli aranzérów strajku. Do owych miejscowości miało się udać z Paryża co najmniej 10.000 robotników pobawionych pracy, ażeby urządzić olbrzymią manifestację przeciwko „burżuazji”, a tymczasem zebrali się w największym razie 4000. W liczbie tej było mnóstwo notorycznych próżniaków, nie chcących wcale pracować, a tylko wynajmujących swoje osoby do wszelkich zamieszek. A że owe próby strajku powszechnego zawiodyły w zupełności, przyszedł do Paryża „Humanité”, organ Jaurès’a.

Po wypadkach w Vigneux proklamowano generalny strajk na poniedziałek, a następnie na piątek poprzedniego tygodnia — ale ze skutkiem najniepewniejszym. Obok tego poszczególnie syndykaty wzywały do strajku to robotników paryskich elektrowni, to zecerów, to piekarzy — znowu ze skutkiem bardzo małym. Ani w Paryżu, ani na prowincji „burżuazja” nie odczuła tej akcji. Życie szło swoim zwyczajem torem — w miastach nie brakło ani żywności, ani światła, ani napojów.

Jakże wygląda wobec tego ciągłe podburzanie do ekscesów ze strony przywódców, rewolucyjnie usposobionych? Jest to albo zaślepienie, albo lekkomyślność wprost zbrodnicza. — Rząd, który miał być obalony, utrwała właśnie swoje stanowisko dzięki tym nierozsądnym zakusom. Prasa republikańska, nawet radykalno-socjalistyczna, nie tylko popiera z całej mocy rząd, ale wzywa go do energicznych kroków i zarzuca mu zbyt dużą łagodność wobec związku robotniczego. — Clémenceau może spokojnie jechać do Karlsruhe. Nazwany przez przywódców Związku „katem”, doznaje nawet ze strony radykalów zarzutów zbyt wielkiej łagodności. Dziś „Aurore” woli do rządu i społeczeństwa: „Powszechny Związek robotniczy jest socjalnym niebezpieczeństwem, jest groźbą dla Francji i republiki. Już przyszedł czas na działanie i gabinet obarczył się ogromną odpowiedzialnością, gdyby się jeszcze powstrzymywał od przeprowadzenia jasnych konieczności”.

Clémenceau, który wobec zbyt wielkiej wybujałości ruchu robotniczego, a zwłaszcza wobec gwałtownych wykreśczeń ulicznych już nieraz okazał należytą energię, najpierw jako minister spraw wewnętrznych, a następnie jako prezydent gabinetu, w obecnym wypadku uznał za stosowne powstrzymać się na razie od stanowczego wystąpienia ze względu na dwóch swoich kolegów ministerialnych. Mianowicie minister robót publicznych Viviani i minister sprawiedliwości Briand, nie mogąc, czy nie chcąc swęj przeszłości socjalistycznej zadać kłanu, sprzeciwiają się wszelkim krokom rządu, które miałyby tylko pozór zamachu na prawa i wolność syndykatów robotniczych i powszechnego Związku robotniczego, obejmującego owe syndykaty. Prezydent gabinetu Clémenceau z resztą ministrów prze-

mawiał za podjęciem energicznych kroków, na razie jednakże ustąpił, nie chcąc wywołać przesilenia gabinetowego, a widząc zwłaszcza, że ruch Związku robotniczego sam się dyskredytuje. W ten sposób przedstawia sprawę „Radical”, organ Maujana, podsekretarza stanu w ministerstwie spraw wewnętrznych, będącego mężem zaufania prezydenta gabinetu.

Do czasu zatwierdzenia sprawy powszechnego Związku robotniczego znajduje się tedy w zawieszeniu, ale przed czy później rząd będzie ją musiał załatwić. Domaga się tego bezwarunkowo interes społeczeństwa i republiki. Jeżeli rewolucyjni socjaliści nieustannie nadużywają wolności stowarzyszenia się i ustawy z r. 1884 do urządzania krwawych starć z siłą zbrojną, rząd musi położyć tam podobnym nadużyciom. Clémenceau nie cofnie się przed tem zadaniem.

Sytuacja w Rosji w oświeceniu Stoliypina.

W Rosji bawi obecnie znany dziennikarz angielski William Stead, który przed trzema laty w czasie największego wzniecenia rewolucyjnego objeżdżał Rosję i pilnie starał się o to, aby Anglia, a za nią Europa patrzyły na Rosję oczyma dygnitarzy petersburskich, którzy bardzo chętnie witali exhiberya i ekstradykała, jako nieustraszonego bardi i chętnego do poświęceń. Teraz po upływie trzech lat Stead znowu znalazł się na bruku petersburskim i w przedpokojach różnych ministrów, tym razem jako korespondent „Timesa”, aby w tym charakterze artykułami swymi „skorygować” opinię, jaką ma społeczeństwo angielskie o dzisiejszej Rosji, i użyć w ten sposób grunt pod posiew racjonalny na zjawidzie rewelskim.

Stead pisze o Rosji ze stanowiska rządzącej biurokracji i gdyby chodziło tylko o jego mniemanie, nie wartoby o nich w ogóle wspominać. Ale dziennikarstwo angielskie używa rząd rosyjski jako pilnego dekoratora przy malowaniu „wsi pamiotkinowskich”, które chce pokazywać Europie na dowód, że Rosja nie przestała być państwem, któremu mogą kapitaliści europejscy dalej swe kapitały powierzać.

Wśród dygnitarzy, którzy najbardziej rozgłaszali się przed Steadem, pierwsze miejsce zajmują sam prezydent gabinetu ministrów, Stoliypin. Stead nie ma dla niego dość pochwały, posuwając się aż do tego stopnia dziwnej u Anglika szlachetności, że porównuje Stoliypina z Gladstonem.

Przed takim wielbicielem „uspokoiciel i zbawca” Rosji mówił bardzo wiele, a to, co mówił, jest ważne i charakterystyczne, ponieważ ze słów jego widać najlepiej, jaką Rosję chciałoby dzisiaj biurokracja petersburska pokazać Europie.

Pierwsze pytanie, jakie Stead zadał Stoliypinowi, było, czy uspokojenie Rosji jest czasowe tylko, czy też stałe? Na to odpowiadał Stoliypin, że rewolucja umarła i że może ona wybuchnąć na nowo tylko wtedy, jeżeli rząd popełni bardzo wielkie błędy.

Na dalsze pytanie, czy wobec takiego uspokojenia państwa rząd zdecydowany znieść: 1) stany wyjątkowe, 2) sądy wojenne i 3) zezwolenie administracyjne, odpowiadał Stoliypin: „Prasa angielska jest bardzo daleką od prawdy, przypuszczając, że rząd rosyjski zajmuje się tylko traceniem i zsyłaniem na Syberję. — Odwołanie organów władzy wykonawczej do normalnego porządku było wywołane przez konieczność załatwienia się z rezultatami anarchii ostatniego trylęcia. Ale środki te miały charakter przejściowych i będą zaniechane, skoro tylko ustana ekscyja, które do użycia ich władzę zmusiły. Na równi ze wszystkimi przysięga, że rządzi za pomocą stanów wojennych, trwających w nieskończoność, niepodobna. Ale obecnie stan wojenny istnieje z miast różnien rosyjskich

tylko w Sewastopolu, Odesie i Charkowie. Poza tem stan wojenny zatrzymaliśmy w prowincjach bałtyckich, w Polsce i na Kaukazie. — Jest nadzieja, że w ciągu kilku miesięcy stan wojenny będzie można znieść w Odesie i Charkowie, w ciągu zaś zimy będzie go można oświecić w prowincjach nadbałtyckich i w Polsce tak, że do wiosny jeden tylko Kaukaz będzie się jeszcze znajdował w stanie wojennym”.

Co do stosowania egzekucyj w stopniu dotychczas niesłychanym, Stoliypin powiedział dziennikarzowi angielskiemu, że sam on więcej, niż ktokolwiek inny ubolewa z powodu konieczności stosowania kary śmierci. Cała jego natura sprzeciwia się okrucieństwu. I gdyby mu był ktoś powiedział przed czterema laty, że będzie rządził przy pomocy systemu, w którym taką rolę odgrywa szubienica, byłby w to nigdy nie uwierzył. — „Ale konieczność nie zna prawa. Jestem przekonany, że nazajutrz po zawieszeniu kary śmierci znowu rozszalałby huragan zbrodni, morderstw, gwałtów i rabunków, przed którymi nie ocaliliby się żaden z wyższych funkcjonariuszów państwowych. — Stracenia, wykonywane obecnie, stosują się nie do zbrodni, popełnione w okresie rewolucyjnym, ale do morderstwa i rabunku, dokonane w ostatnich czasach. Tylko w prowincjach nadbałtyckich zapadają teraz wyroki śmierci za przestępstwa, popełnione przed dwoma lub trzema laty”.

Na pytanie Steada czy prawdą jest, że w Rosji wieszają się obecnie po 15 ludzi przeciętnie na dzień, odpowiedział Stoliypin:

„W tym względzie nie rozporządzam dokładnymi cyframi. Ale wydam rozkaz, aby ich panu dostarczono. Prawdopodobnie będzie, jeżeli powiem, że piętnaście straceń wypadła na jeden miesiąc. A liczba ta będzie się zmniejszała w miarę, jak pozostali członkowie rewolucyjnych organizacji będą wpadali w ręce władzy...”

W sprawie statystyki represyjnej rozmawiał następnie Stead z towarzyszącym ministram spraw wewnętrznych Makarowem. Angielski dziennikarz tak opisuje te rozmowy:

Makarow powiedział mi, że ku wielkiemu swemu ubolewaniu nie może mi dostarczyć dokładnej statystyki straceń, ponieważ wykonuje się je na rozkaz władz wojskowych, które nie utrzymują stosunków z ministerstwem spraw wewnętrznych. Zapytałem go dalej, czy prawdziwie są dane, których mi dostarczył senator Koni, a wedle których w roku ubiegłym było 240 (?) egzekucyj na 5111 procesów o rabunek i morderstwo. Makarow potwierdził te dane. — Wówczas zauważyłem, że wedle doniesień dzienników naliczyłem w ciągu 10 dni 38 straceń, czyli że przeciętnie na dzień wypadają 4 stracenia, z czego wynikałoby, że kara śmierci sprzyja raczej wzrostowi zbrodniczości. Makarow znowu odrzekł, że o tej kwestii nie może dokładnie powiedzieć, że jednak cyfra 15 egzekucyj dziennie jest straszliwą przesadą. Inny dygnitarz państwowy powiedział Steadowi, że władze wojskowe robią wszystko same i że nie uważają nawet za potrzebne przedkładać Stoliypinowi stosownych raportów”.

Wracając do rozmowy ze Stoliypinem opowiada Stead, że na temat zesała tak się premier wyraził:

„Rosyjscy rewolucyoniści opowiadają w Londynie, że my wysyłamy na wygnanie po 200 osób dziennie. W tej sprawie mogę panu przedstawić dokładne cyfry. Otóż liczba skazanych na wygnanie bez sądu w drodze administracyjnej nie przekracza 14.000 osób, przyczem większość ich została wysłana nie na Syberję ale do północnych gubernij Rosji europejskiej, skąd zresztą przeszedł 2000 wygnanych — uciekło... Stosowanie administracyjnych zesała odbywa się pod kontrolą specjalnej komisji, która mając zadanie

bardzo trudne, delikatne i nieprzyjemne czyni wszystko możliwe, aby unikać omyłek”.

Tak więc, zdaniem Stoliypina, uspokojenie Rosji jest trwałe, ale stan umysłów jest tego rodzaju, że nazajutrz po zniesieniu kary śmierci „rozszalałby taki huragan zbrodni i morderstw, że żaden wyższy funkcjonariusz państwowy nie mógłby się przed nim uchronić”. Ładne uspokojenie! „Zbawca Rosji” nie zdawał sobie widocznie sprawy z tego, że ostatnie wyznanie jego stoi w jaskrawej sprzeczności z powtarzanymi przezeń aż do znużenia zapewnieniami o uspokojeniu Rosji. Stoliypin sam nieogłębnie przynął, że rewolucja „nie umarła”, jak się poprzednio wyraził, ale że stłumiono ją w ten sposób, iż zapomocą sądów wojennych i stanów wyjątkowych wstrzymano proces życiowy w całym społeczeństwie. Bez katar i szubienicy doraźnej carat nie może dzisiaj istnieć. To przynął sam premier rosyjski. I to wyznanie jest najważniejszym z wszystkich, czego się Stead mimowolnie w Rosji dowiedział.

Dodatki aktywne urzędników państwowych.

Ze sfer urzędniczych otrzymujemy następujące uwagi:

Przed kilku dniami ogłosił dziennik wiadomość, iż szereg miast austriackich przeniesiony został do wyższej kategorii dodatków aktywnych, czyli innemi słowy, że funkcjonariusze państwowi w tych miastach stacyonowani, pobierają będą wyższe dodatki do swoich plac, od kilku do kilkunastu koron miesięcznie, zależnie od rang, jakie piastują.

Wiadomość ta obudziła w sferach urzędniczych na nowo kwestję owych dodatków aktywnych, domagającą się raz ustawowego załatwienia.

Jak wiadomo, pobory urzędników państwowych składają się z płacy i dodatku. W podziale tym, a raczej zestawieniu dochodów urzędniczych, tkwi już zasadnicza niesprawiedliwość i to przedewszystkiem należałoby usunąć. Płaca powinna być jedna, nie zaś dzielić się na dochody składane, z których jedna część do emerytury się wlicza, druga zaś i to częściowo tylko urzędnicy sami sobie do niej kupują. Jest to spekulowanie na skórze urzędniczej, zupełnie kramarskie i niegodne państwa porządnie zorganizowanego.

Drugą, jeszcze większą niesprawiedliwość, popełnia się przez podział owych dodatków na klasy, przez co stwarza się dla świata urzędniczego warunki bardzo niemiłe. Stosunki drożyzniane dzisiaj są jedne i te same wszędzie, a różnice istniejące pod niektórymi względami nie dadzą się żadnymi poklasyfikować podziałami. Jest niezaprzeczonym faktem, że można żyć taniej np. w Wiedniu, aniżeli w Boryslawiu, lepiej i taniej mieszkać w Pradze, aniżeli w Turcie. Kilogram kawy czy cukru, maki czy krup, ani o jeden halerz nie jest tańszy w Mielcu aniżeli we Lwowie lub Krakowie, a przeciwnie bywa częstokroć droższy, ale za to zawsze w gorszym gatunku.

Mięso, jeżeli bywa gdzieś w miasteczku tańsze, to równocześnie i o tyle liche, co w mieście wielkiem, ubrania gotowe i konfekcja damska, są naodwrot znacznie droższe w miastach mniejszych, aniżeli w miastach stołecznych, słowem, pod tym względem panuje rozmaitość i ceny jednych artykułów wyrównują się cenami innych, tak, że twierdzić o „tanioci” pewnych miast dzisiaj już wcale nie można.

Główna niesprawiedliwość w umniejszaniu dodatków aktywnych urzędnikom, mieszkającym w miastach mniejszych, leży jednak gdzie indziej, w tem mianowicie, że podczas gdy dla urzędników w miastach większych stoją szkoły wyższe i średnie otworem dla kształcenia ich dzieci,

to urzędnicy, których los skazał na życie w małym mieście, muszą synów i córki swoje utrzymywać w stolicy lub w miastach większych, opłacać osobno ich stół i mieszkanie i wypuszczać dzieci swoje z pod rodzicielskiej opieki.

Dlatego pozbawianie urzędników w mniejszych miastach mieszkających, dochodu z tytułu owych wyższych dodatków aktywnych, uważać należy za wielką niesprawiedliwość i domagać się zrównania pod tym względem wszystkich urzędników i funkcjonariuszów państwowych, gdziekolwiek by im los miejsce wyznaczył. W tym kierunku muszą urzędnicy solidarnie rozpocząć akcję, przedewszystkiem zaś dążyć do uregulowania poborów swoich przez wcielenie dodatków aktywnych do plac swoich.

Organizacja wychodźstwa polskiego do Ameryki.

Na ostatnim posiedzeniu zarządu głównego Kółek rolniczych, odbytem przed kilku dniami. Dr Zygmunt Gargas zdawał sprawę ze swej podróży do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej.

Łudność polska emigrująca za morze w wielu kierunkach winna doznawać opieki i pomocy. Przedewszystkiem winna mieć swobodny wybór drogi morskiej, względnie linii okrętowej. Tymczasem stanowisko rządu niemieckiego jej to uniemożliwia, albowiem władze niemieckie zmuszają wychodźców jadących przez Niemcy (a przez Niemcy wychodzący nasi ze względu na sąsiedztwo terytorjalne jechać muszą) do obierania portów niemieckich, w przeciwnym zaś razie uniemożliwia im wprost fizycznie przejazd przez Niemcy. Jeżeli zaś wychodzący mimo wszystko chcą jechać linią niemiecką, to musi Niemcy okraść. Postępowanie to rządu niemieckiego jest pogwałceniem prawa narodów i winno wywołać w razie bezskuteczności interwencji dyplomatycznej retorsję ze strony rządu austro-węgierskiego.

Po przybyciu do Ameryki najważniejszą potrzebą wychodźcy jest wynalezienie odpowiedniej pracy. Nie zaradza temu, ze względu na brak znajomości języka, amerykańskie biura pracy, a brak publicznego polskiego biura pracy, zbyt często zapada naszych wychodźców w ramiona lichwiarzy pracy. To też z radością powitałby należytą usiłowanie podjęte w tym kierunku przez organizację polską w Ameryce, a usiłowania te winny doznać ze strony kraju wydatnego poparcia finansowego i moralnego.

Sprawa ruchu pieniężnego między Ameryką a Galicją, wymaga działania w kilku kierunkach. Obok łączenia bezpośredniego polskich instytucji finansowych tu i za morzem, już zapoczątkowanego, trzeba uzupełnienia polskiej organizacji finansowej w Ameryce, przez utworzenie na stany wschodnie polskiej instytucji finansowej, pod kontrolą publiczną pozostającej, która spełniała dla wschodnich stanów funkcje centrali finansowej w sposób podobny, jak to czyni już częściowo obecnie dla stanów wschodnich Bank polski w Chicago. Ponadto ogół wychodźstwa polskiego w Ameryce, winien uzyskać autentyczne i wyczerpujące informacje o stanie przepisów prawodawczych poszczególnych stanów amerykańskich, określających miarę odpowiedzialności finansowej agentów pieniężnych, z których niektóre nakładają na tych agentów obowiązek składania kaucyi, inne zaś tego obowiązku nie znają wcale.

Reformy pewnej domaga się też organizacja konsularna w Ameryce. Konsul winien być opiekunem ludności emigrującej, winien więc być łatwiej dla niej dostępnym, niż to się dzieje obecnie, i w miarę możliwości znać język tej ludności. To też jest wielka potrzeba ustanowienia polskich urzędników konsularnych w Nowym Jorku i Chicago, kreowania konsulatów w Detroit i Milwaukee i obsadzenia tych nowych

Henryk Zbierzchowski.

Waryat.

NOWELA.

(Dokończenie.)

Tarcza miesiaca podnosiła się coraz wyżej na nieboskłon, a świetna smuga na wodzie, po której płynęli, stawała się coraz bardziej srebrzysta i wyraźniejsza. Tu i ówdzie zaczęły wykrywać na fali wiatu, migotliwie odbicia gwiazd... Zdawało się, że z głębin morskich wyglądają na świat jakieś złote, ciekawe oczy nim czy krasnoludków, które słuchają ciekawie opowiadania gondoliera. Staruszek stawał się coraz bardziej niespokojnym... spoglądał na księżyc, mruczał półgłosem jakieś niezrozumiałe słowa, to znowu pochylał się ku wodzie, jakby nasłuchiwał melodyjnego szumu fal. Tyle tylko w wyblakłych źrenicach jego poczęły plonąć jakieś złowrogi, zielonawe błyski. W jednej chwili oczy te, wszystko przenikające, poczęły na twarz Henryka. W tej samej chwili śmiech, podobny do grzytu, przesyłał powietrze.

— Ha! ha! ha! pan tak pobał, jak ten biedny Niemiec wtedy przed dwunastu laty, kiedy się rozpoczęło moje szaleństwo... pamiętam każdy szczegół... noc była taka sama jak dzisiaj... dzień przedtem spotkało mnie straszne nie-

szczęście... najdroższa kobieta, matka mojego dziecka, opuściła mój dom dla kochanka... chodząc dwa dni jak szalony... na widok każdej spotkanej kobiety zęby moje zaciskały się w straszny grzyzie... piłem jak bydlę, a kiedy przepiłem już ostatniego solda, wyjechałem z gondolą na plac Marka... Nie czekałem długo... do gondolii mojej wsiadła para młodych ludzi... ona prawie dziecko, o jasnych włosach i niebieskich słodkich oczach, on młody, przystojny, może narzeczony, może mąż... poznałem go po mowie... Niemcy... wyjechaliśmy na pełne morze... noc była taka, jak dzisiaj.

Stojąc z włosem na swoim miejscu, widziałem wyraźnie dwie sylwetki przylutno do siebie miłosnie... nazywała się Kati... słyszałem to imię parę razy, przez całą drogę pieścił się... szepłali do siebie jakieś słodkie słowa, śmiały się jak małe dzieci... co chwilę przerywały ciszę odgłos pocałunków... Byłem przyzwyczajony do tego... lecz wówczas, kiedy patrzyłem tak blisko na ogromne, nieczem niezamącone szczęście tych dwojga, poczęły się dźiać ze mną straszne rzeczy... przypomniała mi się moja kobieta i cała moja straszna rozpacz... serce poczęło mi znowu wyć z bólu... zęby poczęły grzyztać... a tych dwoje pieściło się dalej najspokojniej, jak gdyby nigdy nie się nie stało złego... Jakis szatan jął mi szeptać do ucha piekielnie zamysły... nie mogłem się oprzeć... Odożyłem wiosła i natchyliłem się... znalazłem drobną, prawie niewidoczną sparkę w gondolii, którą niedawno zatkałem szczelnie... odbiłem deszczułkę... wyciągnąłem zwitek szmat... woda poczęła przeciskać się na

dno małym prawie niedostrzegalnym strumieniem. Wtedy powiedziałem im całkiem spokojnie: Mójdzie się przedziurawiłem gondolę... za parę minut pojedziemy wszyscy troje na dno... On podniósł się... zdawał się nie rozumieć moich słów... powtórzyłem jeszcze raz... wówczas zrozumiał... woda poczęła już podmywać im stopy... i poczęły się dźiać straszne sceny... on czołgał się do moich stóp, całował ziemię, jęczał z bezsilnej rozpacz, podawał mi zwitek banknotów... same tysiączki... a błądy był jak opłatek i oczy miał obłąkane... Nie ruszyłem się z miejsca... słuchałem z rozkoszą plasku wpływającej wody... gondolą stawała się coraz niższa... poczęła pogrążyć się wolno, wolnusiennie... lecz każda chwila wówczas zdawała się nam wiecznością... a ona złotowłosa, ukłękła i już wyżej kolan w wodzie, podniosła jak Madonna swe cndne, niebieskie oczy i poczęła się modlić... a potem spojrzła na mnie... Santa Marya! co to było za spojrzenie... jakby ktoś dusił małego ptaszka... pomieszało mi ono rozum do reszty...

Nie już nie pamiętam, tylko tę jedną chwilę, jak linia morza doszła do brzegu gondolii, a potem runęła na nas falami... Płynąłem jakiś czas... wyratowała mnie barka rybacka... oni nie umieli pływać... odrzucił ją na dno... Zamilkł... zdawało się, że w ogólnej ciszy słychać przypięszone uderzenie trójga spłoszonych serc... A potem odożył wiosło, pochylał się nad wodą i słuchał... w ruchach jego było coś nienaturalnego, groźnego... wyglądał, jak lunatyk... Począł szeptać:

— Kati! wolaż mnie... słyszę twój płacz...

gdzieś głęboko, pod falą, na samem dnie... chodź biedoto... podaj mi rękę... pomogę ci na świat, na jasny świat... biedna, cudzoziemska Madonno...

Nerwy Henryka porwały się... Na duszę padł mu śmiertelny lek... podrażniona fantazja poczęła pracować... Zdawało mu się, że słyszy najwyraźniej złowrogi plask wody, wpływającej na dno gondolii... Słowo: Woda! A potem poczęł macać deski na dnie statku... Dotąd były suche... lecz, co będzie dalej... Pani Rena przynęcała oczy i nie poruszyła się ze swego miejsca.

Henryk tymczasem szalał... ukłękł na dnie gondolii, przesunął dłonie po deskach, nasłuchiwał szumu morza, trząsł się, jak w febrze, i że szczękającymi zębami śledził wszystkie poruszenia gondoliera. Mówił przytem jakieś beżładne słowa, zwracając się do swej towarzyszki, to znowu do staruszki, który zdawał się nie nic słyszeć i niczego nie pojmować. Wreszcie przypadł jak dziecko do kolan pani Reno.

— Pani Reno... słodka pani Reno... prosz tego szaleńca, niech wraca... on mnie nie słyszy... mój Boże!... boję się... carabinier... ratunku!

Ukrył twarz w dłoniach i poczęł płakać nerwowo:

— Ja nie chcę umierać... nie chcę... na pomoc... do brzegu, przed, do brzegu...

W pewnej chwili pani Rena otworzyła oczy i popatrzyła z politowaniem na płaczącego mężczyznę. Potem, jakby przypominając sobie coś, odwróciła się do gondoliera i rzekła krótko i stanowczo:

— Wracać!

Na dźwięk jej głosu staruszek ocknął się... Uśmiechnął się do niej przyjaźnie, pochwycił wiosło w pewne dłonie, ustawił żagiel i po kilku poruszeniach gondolą poczęła mknąć do brzegu.

— Piano! piano! Madonno! proszę się nie obawiać... wracamy już... A potem pokazując na skulonego w rogu gondolii Henryka, rzekł pogardliwie:

— Tchórz!

Przyblił do brzegu. Henryk pożegnał się ze swoją towarzyszką i na chwiejących nogach ledwie dowlókł się do swego pokoju. Rzucił w ubranie na łóżko i poczęł rozważać nad tem wszystkim, co zaszło... W tej chwili dopiero, gdy już minęła obawa, stanęły mu przed oczyma jaskrawo pewne momenty. Uczucie wstyd poczęło mu palić duszę... Był skompromitowany i na zawsze zgubiony w oczach pani Reno... Zachowywał się nie jak prawdziwy mężczyzna, ale jak histeryczka... widzieli jego łzy i całe to podłe, tchórzliwe zachowanie się... Czyż po to podłe, tchórzliwe zachowanie się... Czyż po tem co zaszło, może oddać mi w ręce ster swego życia?... W tej chwili wszedł z listem służący hotelowy... Wiedział już i domyślał się wszystkiego... Gdy odbierał list z rąk służącego, poczęł już przez kopertę twardy brzeżek pierścienia zaręczynowego...

W tej chwili przypomniał sobie pewien moment w gondolii, i jak sztylet przeszło mu duszę krótkie, rzucone przez gondoliera słowo:

— Tchórz!

Wenecja, marzec, 1907 r.

skich jest jeszcze bardzo odległą od realizowania podobnych idei.

Nowy Herostrat. Pożar w fabryce prochu pod Tulonem, ogaszony na szczęście w zarodku, został spowodowany przez robotnika Pulicani. Ów robotnik pragnął zyskać rozgłos i widzieć swe nazwisko w dziennikach, a w tym celu podpalił prochnię, w której był zajęty. Ogień na czas apostrofzono i ugaszono.

Katastrofy faworytów. Telegramy z Konstantynopola ciągle donoszą, że ten lub ów faworyt i zausznik sultana został napędzony poprostu, a często powędrował do więzienia, lub na wygnanie, o ile nie powiodło mu się uciec. Do tych strąconych wielkości należą także szeik Abdul Huda er Rafai, sultanski tłumacz snów i „przekładowca koranu”. Abdul Huda miał obowiązek wyklądać sultanowi sny, wyjaśniać zjawiska przyrody i przez nakłanianie „sur” (rozdziaw) koranu dawać interpretację naklętych wierszy. Abdul Huda piastował swój wpływowy urząd od r. 1883. Wrogowie jego usiłowali często obalić go pomocą misternie uknutyh intryg, ale były to bezskuteczne usiłowania. Dopiero teraz ruch młodoturecki zdolał usunąć i tego faworyta sultana.

Kłeska szarańczy. Z granicznych okolic Algieru i Tunisu nadeszły do Paryża wiadomości, że szarańcze, które leżą obłazami na niemi, niszczą wszystkie plony. Biskra, wspaniała oaza, Laghuat, Szellaha z przelicznymi ogrodami zostały zniszczone doszczętnie przez szarańczę. Obecnie chmury tych żarłocznych owadów dotarły do okolic miast: Algier, Arba i Riwet. Setki kilometrów pokrywają tawice szarańczy i zdaleka słychać jakby trzeszczenie, pochodzące od poruszających się szcęg owadów. Są one z początku szare, potem szybko przybierają barwę brunatną, a wreszcie czarną.

Nie pomaga.
— Upióś się znówu? A przecież zapisałeś się do towarzystwa trzeźwości?
— Zapisałem się. Płacę co pierwszego regularnie wkładki — nie nie pomaga! Cóż ja mam robić?

Ze stowarzyszeń.
Nowe stowarzyszenie artystów. Z inicjatywy artysty-malarza p. Małkowskiego zawiązało się w Krakowie stowarzyszenie artystów-malarzy „Znicz”. Celem Towarzystwa jest urządzanie wspólnych wystaw i wzajemnego pomagania sobie. Pierwszą wystawę urządzi „Znicz” w listopadzie, w pałacu Sztuki.

Opera i operetka lwowska w Krakowie.
We wtorek: „Wesoła wdówka”.
We środę: „Mały trzech żon”.
W czwartek: „Czar walca”.
W piątek: „Faust”.
W sobotę po południu: „Druciarz”; wieczór: „Opowieści Hoffmana”.
W niedzielę po południu: „Halka”; wieczór: „Czar walca” (ostatnie przedstawienie trupy lwowskiej).
Repertuar teatru ludowego.
We wtorek: „Meir Ezofowicz”.
Z kalendarza. We wtorek 11 sierpnia: Tyburcy, Zuzanny i Filomeny; we środę 12 sierpnia: Klary p. i Hilarji m.; w czwartek 13 sierpnia: Jana Berch, Hipolita m. i Radekund.
Wschód słońca 11 sierpnia o godz. 4 m. 36, zachód o g. 7 m. 5; długość dnia 14 godzin min. 29.
Z krakowskiego obserwatorium. Dnia 9 sierpnia termometr doszedł do 16°3 do 22°3 C.; — barometr podniósł się.
Dnia 10 sierpnia o godz. 7 rano stan barometru 742.0 mm., termometr 13°8 C.; — wiatr zachodnio-południowo-zachodni.

B. Gabryelska, Krzysztofory, Kraków. Wynajmuje i sprzedaje pierwszorzędnych fabryk fortepian, pianina, harmonie i pianole za gotówkę lub na spłaty nawet dwudziestomiesięczne. Instrumenty używane od cen najniższych.

Wiadomości naukowe, artystyczne i literackie.

— **Z teatru ludowego.** W sobotę 8 m. m. przy pełnej sali odegrano sztukę p. t. „Meier Ezofowicz”, z powieści Orzeszkowej przerobioną na scenę. Autorkę przeróbki sceniczną jest znana już z wielu oryginalnych prac literackich p. A. Kallas. Robota sceniczna, przystosowanie tematu powieściowego do warunków teatru, powiodły się bardzo dobrze, a przez plastyczność i dramatyczną treść, utwor ten nadaje się szczególnie dla teatrów ludowych. Wykrajając poszczególne partyje z powieści i wiążąc je w całość dramatyczną, umiała autorka uniknąć przewlekłości i nie obciążać sceny niepotrzebnym balastem przypadkowych figur i epizodów. — Rzecz prosta, że z konieczności dramat w stosunku do powieści stanowił mniżej w przerobce scenicznej typyko. Odpada naturalnie rozwinięcie psychologii samego bohatera, znika ten proces wewnętrzny, który od dziecka w duszy Muliera się dokonywał. W dramacie staje on już gotowy do podjęcia walki z obywatelstwem religijnym i pierwiastkami nienawiści swojego narodu. Akt trzeci i czwarty wyposaża autorka scenami silnie dramatycznymi i plastycznymi.

Artyści teatru ludowego czynili wszelkie starania, aby akcy dramatycznej nadać właściwy kolor sceniczny, odpowiednio tempo i nastrój. P. Sarnowski włożył wiele zapału w rolę tytułową, powinien jednak pokonać pewne wadliwości dykty. O nastrój dramatyczny starał się również p. Poleński w roli starego Saula. Ogólnie uderzały braki w charakterystyce zewnętrznej, szczególnie brak powagi w wyglądzie i ruchach rabinu Todorosa. Także sceny zbiorowe wymagają dalszego ćwiczenia. Doskonałą charakterystycę odznaczała się artystyka w roli starej matki Saula p. Konarska.

Z ubolewaniem zaznaczyć należy, że na widowni oddanej na sobotniemu przedstawieniu w zarząd prywatnego towarzystwa były powody do słusznych skarg na brak porządku.

Sprawozdania szkolne. Sprawozdania dyrektora prywatnego gimnazjum żeńskiego im. Słowackiego we Lwowie miały wstępnie prace dra K. Twardowskiego p. t. „Kobieta na wydziale filozoficznym Uniwersytetu lwowskiego w dziesięciolecie 1897—1907”. O pracy tej zdamy sprawę w osobnym artykule już przed tygodniem.

Wspomniany zakład naukowy powstał w jesieni 1901 r. jako ośmioklasowe gimnazjum żeńskie i otrzymał w r. 1904 prawo publiczności dla istniejących naówczas pierwszych dwóch klas. Prawo to przechodziło stopniowo na dalsze klasy, w ubiegłym zaś roku na VI z rzędu klasę. Z powodu zgłoszenia się bardzo wielkiej liczby uczniów do klasy I, podzielono tę klasę na dwa oddziały. Z końcem drugiego półrocza ubiegłego roku szkolnego liczył zakład 221 uczennic. W dwóch oddziałach I klasy było 49 uczennic, w najwyższej klasie VI: 38.

Sprawozdanie dyrektora Zakładu dla głuchoniemych we Lwowie rozpoczyna się „sprawozdaniem z międzynarodowego kongresu nauczycieli szkół dla głuchoniemych, odbytego w Edynburgu w 1907 r.” napisanem przez Bożennę Wilkosz.

W roku szkolnym 1907/8 ze 100 starszych uczennic o przyjęcie do tego zakładu przyjęła dyrektorka tylko 24, a mianowicie 14 chłopców i 10 dziewcząt. W roku szkolnym 1907/8 było zapisanych wszystkich uczennic 112, a mianowicie 69 chłopców, a 43 dziewcząt. Dochodzących na naukę było razem 9, a mianowicie chłopców 4, a dziewcząt 5. Reszta mieściła się w internacie zakładu. Dyrektorka żali się w sprawozdaniu, że dla braku środków jedyny ten polski zakład nie może się należycie rozwijać.

Kronika lwowska.

Lwów, 10 sierpnia.

Stypendya naukowe. Minister wyznał i oświadczył naad na półroczne letnie 1908/9 stypendya na podróże feryalne do Grecji i Włoch profesorom szkół średnich: Stanisławowi Homemu (gimnazjum V Lwów) i dr Benno Janowskiemu (gimnazjum VI Lwów), oraz Włodzimierzowi Kmicickiewiczowi (gimnazjum II Czerniowiec).

Muzeum narodowe im. Króla Jana Sobieskiego. Na ostatniemu posiedzeniu delegatów Rady miejskiej, uchwalono założyć w nabytej przez miasto „kamienicy królewskiej” Muzeum narodowe imienia króla Jana III. Będzie to Muzeum narodowo-historyczne, z szczególnem uwzględnieniem wschodnich dziedzin Polski i miasta Lwowa. Już dziś są zbiory piękne, które zapewniają komnaty dawnej królewskiej kamienicy. W myśl uchwały delegatów obok Muzeum narodowego, pomieszczone zostanie w kamienicy królewskiej archiwum miejskie, dziś ściśnięte w zupełnie nieodpowiednim lokalu ratusza. W najbliższym czasie znajdują się nadto w kamienicy królewskiej nader cenne, znane nie tylko w kraju bogate zbiory dzieł sztuki i pamiątek historycznych, stanowiące własność prywatną jednej z wybitnych lwowskich rodzin.

W ubiegłą sobotę przywieziono z Żółtki i umieszczono w kamienicy królewskiej sześć figur, przedstawiających postacie niewieście; są one naturalnej wielkości, rzeźbione z drzewa lipowego, trzy są dziełem snyczara francuskiego, trzy zaś inne, późniejsze, wskazują na pochodzenie polskie. — Figury te były niegdyś ozdobą zamku żółtkiewskiego. Przed pięciu laty odkrył je w szopie na probostwie dr Aleksander Ożowski, a kierownik starostwa żółtkiewskiego, radca namiestnictwa Szumlański, własnym kosztem je odnowił, a obecnie ofiarował do kamienicy królewskiej we Lwowie.

Odwołanie wycieczki do Pragi. Jak wiadomo wyruszyć miała do Pragi 12 b. m. wycieczka, urządzona przez lwowską czytelnik kolejąwą i związek rękodzielników, kupców i przemysłowców, tymczasem wskutek nadeszłego w ostatniej chwili reskryptu ministerstwa kolejowego, które ograniczyło czas trwania wycieczki na 24 godzin, wycieczkę odwołać musiano.

Z teatru. Dyrektorka teatru lwowskiego zawiadomiła, że przedstawienia operetki rozpoczną się we wtorek dnia 18 sierpnia b. r. Sezon główny dramatyczny rozpocznie się z dniem 4 września, a sezon operowy już z dniem 15 września, tak, że operetka grać będzie tylko do dnia 15 września. Sezon operowy trwać będzie do dnia 15 maja 1909 roku. Stałe wolne bilety, wystawione w zeszłym sezonie, są ważne tylko do dnia 18 września b. r. wolne bilety, jak również płatne abonamenty na przyszły sezon, wydawać będzie kancelarya teatru między 20 a 30 sierpnia. Kasa zamówień znajduje się obecnie w handlu ogrodniczym p. Wolińskiego, plac Maryacki, przy hotelu europejskim.

Siczyński po wyroku. Mirosław Siczyński, po wyroku wcale nie zmienił swego zachowania się w więzieniu. Jest pewny, że nastąpi ulaskawienie. Siczyński czas w więzieniu spędza na lekturze książek, które przed doręczeniem mu przechodzą cenzurę. Pozatem utrzymuje obszerną korespondencję z rodziną i z przyjaciółmi. Siczyński siedzi w jednej celi z fałszerzem monet, Szwedzińskim.

Cyganiewicz we Lwowie. Od dwóch tygodni Cyganiewicz nie mówią, a zapewne nie myślą o niczem innem tylko o zapasach silyczy, jakie odbywają się w cyrku Lipota. Do zwycięstw Cyganiewicza przywiązują ludek lwowski bezkrytyczne owacy, jakby szło o tryumf narodowy. Próżno prasa w kilku artykułach dała do zrozumienia, że owe zapasy są bardzo podejrzane, próżno lwowski „Głos” wystąpił z sensacyjnym artykułem, że zapasy te jak i wszystkie inne na całej kuli ziemskiej to „szwindel”, ludzie nadal się entuzjastują do szerokiego bawienia „Zbyszka”, który zresztą wraz z Pytlasińskim także występującym w cyrku Lipota, na każdy artykuł w gazetach odpowiada sążnistymi sprostowaniami na podstawie „§ 19 ustawy prasowej”.

Wczorajsze zapasy w cyrku obudziły wśród amatorów tego sportu olbrzymie zainteresowanie, głównie z powodu zapowiedzianej walki między Cyganiewiczem a Wachturowem, który ogłosił w ostatnich dniach protest co do pokonania go przez Cyganiewicza. Publiczność nie chciała wcale patrzeć na produkcyję cyrkową, lecz domagała się zapasów. Musiano życzeniu temu zadość uczynić. Po interesującej walce zwyciężył jak kot, moryzna Zipsa z Pytlasińskim, stanęli Cyganiewicz i Wachturow. Protest Wachturowa nie przeszedł bez wrażeń, co uwiarydliło się wśród publiczności, której znaczna część objawiła mu głośno swoją sympatycę. Wachturow wraz z pierwszymi chwytami zdradzał silne zdenerwowanie; kilka razy w czasie zapasów przemawiał do publiczności, a do sędziów zwracał się z jakimiś wyrzutami. Zawziętość ze strony Wachturowa była wielka, ostatecznie z nadzwyczajną brawurą zwyciężył Cyganiewicza, zyskując długotrwałe, huczne oklaski. Wachturow przyznał na arenie, że Cyganiewicz położył go „haraszo”.

Wydany wladom amerykańskim. Aresztowany przed kilku miesiącami oszust amerykański, Rosen, który pozostawał w tajemstewm więzieniu śledczem pod zarzutem oszukiwania krydy, poposełonej w Buenos-Aires, został wczoraj na żądanie władz amerykańskich przetransportowany do Tryestu, skąd pojedzie do Argentyny, gdzie przeciwko niemu toczy się będzie proces karny. Rosen odstawił miał być jeszcze przed trzema tygodniami, dostał jednak silnego ataku sercowego i musiano odstawić go do szpitala więziennego, który przedwczoraj opuścił.

Międzynarodowa wystawa kucharsko-spożywcza we Lwowie. W piątek dnia 7 b. m. odbyło się posiedzenie komitetu tejże wystawy. Na porządku dziennym omawianą była sprawa, czy dopuścić wyroby pruskie na wystawę, a to wobec znacznej liczby zgłaszających się fabrykantów i producentów z Prus. Po długiej dyskusji zapadła jednogłośnie uchwała, że jakkolwiek wystawcy pruscy przynieśli udziału w tejże wystawie znacznie przyczynili-

by się do pomnożenia funduszu kasowego, to jednak wobec popełnienia gwałtu przez parlament i rząd pruski na narodzie polskim, choćby wystawa ta materialnie znacznie niecierpiła, nie dopuścić Prusaków jako wystawców. Uchwała ta nie dotyczy przemysłowców i producentów Polaków, zostających pod panowaniem Prus i tym komitet wszelkie możliwe ulgi poczyni, by mogli wziąć liczy udział w wystawie.

Z Rosji i zaboru rosyjskiego.

(Telegramy „N. Reformy” z dnia 10 sierpnia).

Skutek mowy Guczkowa.
Petersburg. Pet. Ag. tel. donosi: Reskrypt cara do w. ks. Mikołaja Mikołajewicza wyraża mu podziękowanie za jego owocną działalność na stanowisku prezydenta Rady dla obrony kraju, zarazem atoli z wainia księcia z tego stanowiska, ze względu na mającą nastąpić rewizję postanowień o Radzie dla obrony kraju i reorganizację departamentu wojennego.

Petersburg. Usunięcie w. ks. Mikołaja ze stanowiska prezydenta komitetu dla obrony kraju jest, jak utrzymują w kołach dobrze poinformowanych, następstwem głośniejszego czasu swego mowy przywódcy październikowców w Guczkowa w Dumie, w której skarżył się on na szkodliwą dla państwa gospodarkę wielkich ksiąząt na wybitnych stanowiskach.

Precz z Dumą.
Petersburg. „Riecz” donosi: Rada główna Związku „narodu rosyjskiego” rozesała do swych oddziałów prowincjonalnych nakaz nadysłania podań o rozwiązaniu Dumy państwowej oraz o zwolnieniu soboru ziemskiego z głosem prawodawczym.

Petersburg. W Kijowie dokonano rewizji domowej u przewodniczącego tamtejszego Związku rosyjskich ludzi, Jozefowicza. Przy rewizji tej znaleziono tysiące proklamacyi, wyzywających ludność do przywrócenia dawnego porządku w państwie a więc zupełnego absolutyzmu.

Sejm fiński.

Helsingfors. Pet. Ag. tel. donosi: Sejm fiński uchwalił wybór 10 komisji, między temi komisji dla ustaw zasadniczych, dla kwestyi agrarnych, dla spraw gminnych i dla spraw kulturalnych. Ułożeniem listy członków komisji zajmie się komisja wyborcza, złożona z 12 starośinów, 6 członków partyi szwedzkiej, 6 Młodofinów, 2 agraryusz i 19 socjalnych demokratów. Przewodniczącym wybrała komisja Starofina, nazwiskiem Miste.

Podarunek cara.

Paryż. Rosyjski ataché wojskowy wręczył imieniem pary carskiej prezydentowi Fallièresowi, jako podarunek ślubny dla córki, pierścien ze wspaniałym szafirem, otoczonym brylantami. Prezydent Fallières prosił ataché wojskowego, aby złożył parze carskiej najszersze podziękowanie jego i jego córki.

Stan zdrowia Tolstoja.

Berlin. Z Petersburga telegrafują, że stan zdrowia hr. Lwa Tolstoja znów się pogorszył i to z przyczyny odbytej przez Tolstoja dłuższej przechadzki. Z tego powodu zmogły się znacznie cierpienia w nodze, pochodzące z rozszerzenia żył.

Cholera w Rosji.

Petersburg. Według urzędowych sprawozdań od czasu wybuchu epidemii cholery w gubernii astrachanskiej, saratowskiej i obszarze donskim, t. j. od 25 lipca do 8 sierpnia, zachorowało na cholere 360 osób, z czego 174 zmarło.

Położenie w Turcji.

(Telegramy „Nowej Reformy” z 10 sierpnia).

Program 1 — pożyczka.
Berlin. Z Konstantynopola donoszą, że wielki wezyr Kiamil pasza: ogłosił w najbliższych dniach swój program polityczny, przyczem da pogląd na historyę rozwoju ruchu konstytucyjnego w Turcji. Na prowincyi rozpoczęły się już prawybory do Izby. Rząd zamierza zaciągnąć obok pożyczki zagranicznej także wewnętrzną, z 10 letnią administracyą.

Uwolnienie Osman paszy.

Konstantynopol. Marszałek Osman pasza, którego Młodoturcy trzymali w niewoli, przybył we czwartek wieczorem z Ochridy do Monasteru i wyjechał w piątek do Saloniki, gdzie go przyjęto z wielkimi honorami. Wypuszczenie na wolność Osman paszy należy do awiza, jakie otrzymał tutejszy i salonicki komitet młodoturecki, że nastąpiła żądana gwarancya co do spełnienia młodotureckich żądań.

Nowy minister policyi.

Konstantynopol. Ministrem policyi mianowany został Refik bej. Jestto nowa koncepcya dla Młodoturków. Nominacya ta jednakże była równocześnie palącą koniecznością, ponieważ powaga policyi zupełnie upadła i wogóle policya okazała się niewystarczającą do utrzymania porządku, podczas gdy służba porządku, utrzymywana przez komitet młodoturecki, bardzo dobrze funkcjonuje. Świeży minister policyi był dotychczas adwokatem i nauczycielem szkoły prawniczej w Salonice, oraz prezesem miejscowego komitetu młodotureckiego.

Budowa parlamentu z listy cywilnej.

Konstantynopol. Urzędowe obwieszczenie podaje do wiadomości, że sułtan życzy sobie pokrycia z listy cywilnej części kosztów budowy nowego parlamentu lub też wszystkich kosztów tej budowy (załownie od stanu kasowego), oraz pragnie, aby plany budynku były mu przedłożone.

Pierwsze zakazy.

Konstantynopol. Nowy minister wojny wydał

rozporządzenie, zabraniające ludności noszenia broni, a także dalszych hałaśliwych demonstracyi. Rozporządzenie grozi tym, którzy schwytani zostaną z bronią, aresztom lub więzieniem.

Winowajcy dawnych rządów.

Konstantynopol. Dzienniki donoszą, że ministerstwo wojny zarządziło sądowe ściganie komendanta żandarmerji Szaina paszy, który się schronił do konsultatu włoskiego.

Berlin. Z Konstantynopola donoszą, że Zekki pasza zdradza w więzieniu wielkie zdenerwowanie. Wczoraj domagał się od dozorczy rewolweru, aby popełnić samobójstwo. Wczorazem kazał ze swoich funduszy wyasygnować 5000 funtów tureckich na budowę nowych pancerników tureckich.

Inny b. faworyt sultana, astrolog Abu Huda, którego umieszczono w tem samym więzieniu, grozi, że siłą magiczną zburzy więzienie i zniszczy cały nowy porządek w państwie.

Paryż.

„Matin” donosi, że turecki ambasador Munir pasza na wezwanie tureckiego ministra spraw zagranicznych, aby opuścił natychmiast Paryż i stawił się w Konstantynopolu, odpowiedział, że stan jego zdrowia wymaga przedewszystkiem kuracyi w jednym z europejskich miejsc kąpielowych. Po odbyciu tej kuracyi zgłosi się ambasador w Konstantynopolu.

Powrót Macedończyków.

Sofia. Codziennie odjeżdżają tu dziesiątki dawniejszych macedońskich zbiegów do swoich miejsc rodzinnych w Macedonii. W najbliższych dniach odejść ma stąd osobny pociąg, który zawiezie do Macedonii wielką wycieczkę bułgarską. Pociąg ten zatrzyma się we wszystkich miastach macedońskich. Przywódcą Młodoturków w Salonice, Enver bej, nadesłał do komitetu tej wycieczki serdeczne zaproszenie, zapewniając, że znajdzie ona także ze strony Turków gościnne przyjęcie.

Zmiany w dyplomacyi.

Konstantynopol. Słychać, że w najbliższym czasie ma uścić kilku tutejszych ambasadorów mocarstw. Jako jednego z nich wymieniają ambasadora włoskiego Imperialiego.

Telefoniczne i telegraficzne wiadomości „Nowej Reformy”

z dnia 10 sierpnia.

O równouprawieniu na Śląsku.

Cieszyn. W tutejszych kołach polsko-katolickich, czynią wielkie przygotowania do pochodu, jaki ma się tu odbyć dnia 6 września. Z pochodem tym polonizy będzie uroczysty obchód jubileuszu 60-letnich rządów cesarza Franciszka Józefa i 50-letniego jubileuszu kapitaństwa papieża Piusa X. Celem pochodu będzie demonstracya na rzecz narodowego równouprawnienia ludności polskiej na Śląsku austriackim.

Edward VII. w Ischl.

Ischl. Odmienienie od pierwotnego programu cesarz nie wyjedzie naprzeciw króla Edwarda, lecz oczekiwać go będzie na dworcu w Ischl. Cesarz tym razem ubrany będzie w mundur marszałka angielskiego, podczas gdy król Edward przybędzie w mundurze austriackiego feldmarszałka porucznika.

Germanizacya w Austrii.

Praga. „Narodni Listy” donoszą, że z rozporządzenia ministra sprawiedliwości korespondencya między sądami w Czechach i na Morawie ma się oddać odbywać wyłącznie w języku niemieckim. Za przeciwdziałanie temu rozporządzeniu naznaczone zostały wysokie kary.

O szkoły dla mniejszości czeskiej.

Praga. Wczoraj rano odbyły się tutaj manifestacye wszystkich stronnictw czeskich na rzecz szkół narodowych dla mniejszości czeskich. Odbyły się dwa olbrzymie pochody: jeden socjalnych demokratów czeskich z udziałem około 10.000 robotników, drugi pochod „mieszczański” i narodowych socjalistów z udziałem 15.000 osób. Socjaliści odbyli mityng w ogrodzie „Domu ludowego”, uczestnicy drugiego pochodu na wyspie Strzeleckiej. Uchwalono rezolucyę, domagającą się szkół narodowych dla mniejszości czeskich.

Kongres nauczycieli słowiańskich.

Praga. Wczoraj rozpoczął się kongres nauczycieli słowiańskich. Przybyli nauczyciele polscy, chorwaccy, słowaccy, serbscy, słowieńscy. Z Belgradu przybyło 40 uczestników.

Balony dla celów wojennych.

Ujście (w Czechach). Tutejsza Kasa oszczędności postanowiła przesłać na ręce ministra wojny 2000 K. dla rozpoczęcia składek na budowę powietrznych statków wojennych dla armii austriackiej.

Ruch wielkoserbski.

Budapeszt. Rząd węgierski wydał energiczne zarządzenia przeciwko tym, którzy propagują ideę wielkoserbską i podejrzani są o agitacyę na rzecz tej idei. Jak słychać, mają nastąpić liczne aresztowania w Chorwacyi.

Wielka katastrofa kolejowa.

Berlin. Dziś na dworcu w Gross Lichterfelde pod Berlinem wydarzyła się wielka katastrofa. Pociąg osobowy zderzył się z pociągiem nadzwyczajnym. Siła zderzenia była tak wielka, że wagony pociągu osobowego wspięły się jeden na drugi, a wagony pociągu nadzwyczajnego zostały zupełnie zdruczone. Liczba ofiar jest bardzo wielka. Na miejscu zginęło 9 osób, dziesięć odniosło ciężkie rany, a kilkadziesiąt osób lżejsze obrażenia.

Statek powietrzny Wrighta.

Paryż. Dzienniki tutejsze stwierdzają, że nowa próba ze statkiem powietrznym Wrighta wydała rezultat nadzwyczajny. Statek ten posiada niezwykle prostą konstrukcyę, mi-

mo to już po kilku pomorszeniach wzbił się na 10 metrów ponad ziemię. Wright wykonał kilka zwrotów, wzbił się do 15 metrów wysokości, poczem powrócił i wylądował w tem samym miejscu, z którego wzbił się w powietrze.

Strajk kupiecki.

Madryt. Właściciele handlowi wina i towarów kolonialnych odbyli zgromadzenie, na którym krytykowali rozporządzenie rządu w sprawie zamykania sklepów w niedzielę. Postanowiono, w razie gdyby rząd nie cofnął odnośnego dekretu, zamknąć sklepy w dniach 13, 14 i 15 b. m.

Ulew w Rumunii.

Bukareszt. Od wczoraj panuje w całym kraju silna ulewa, która wyrządziła ogromne szkody. W miejscowości Ploesti zginęli podczas burzy 4 osoby.

Walki rewolucyjne w Persyi.

Tebis. (Depesza Pet. Ag. tel.) Onegdaj przez cały dzień strzelano zawzięcie. Rewolucyoniści ponieśli wielkie straty i odebrano im także działą.

Chiny a Stany Zjednoczone.

Szangaj. Ze względu na wielkie usługi, jakie Ameryka oddała Chinom, zniżają swe żądania odszkodowania za poniesione przez poddanych amerykańskich straty podczas powstania bokserów, postanowił rząd chiński, aby corocznie 100 studentów chińskich udawało się na studia do Ameryki.

Prognoza dla Galicyi zachodniej.

(Telef. informacyi centr. Biura meteor. w Wiedniu): Pogodnie, mierne wiatry, temperatura wyższa, stan niezmieniony. Ogólny charakter pogody trwa nadal.

Odpowiedzialny redaktor:

Władysław Prokesh.

Wydawca:

Michał Konopiński.

NADESLANE.

(Artykuły w tym dziale nie pochodzą od redakcyi).

Od strasznych chorób

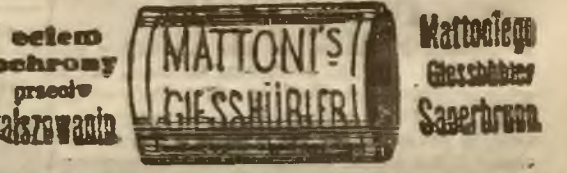
w lecie się pojawiających: wymiotów, biegunki, niezytu jelit i t. d. uchronić swe pieszczoły skutecznie może matka tylko przez żywienie ich macką „Kufek”. Blizsze wyjaśnienie o należytem żywieniu i pielęgnowaniu dzieci zawiera broszurka „Der Säugling” (Niemowle), ułożona przez lekarza chorób dziecięcych, która można otrzymać za darmo w handlach tę mackę sprzedających lub u firmy R. Kufek, Wiedeń, III.

Podziękowanie.

Wielmożnemu Panu Drowi Adamowi Gettichowi składam najserdeczniejsze podziękowanie za nader umiejętne i staranne wyleczenie mego wnuczka Stasia z ciężkiej szkarlatyny.

Adela Kretschmerowa.

Znak wypalonego korka

Giełda.

Wiedeń, 10 sierpnia. (Tel. „N. Ref.”). Zamknięcie o g. 3.			
Akcyje:			
anstr. Zakł. kredyt.	631 —	Oblig. weg. indemn.	93 05
węg. „	742 25	Renta majowa	96 25
Anglobanku „	294 75	Anstr. Renta kor.	96 40
Unibanku „	643 60	Węg. „	92 85
Laenderbanku „	437 75	5% L. L. T. kr. z.	93 85
Bankvereinu „	628 60	4% L. L. T. kraj. hip.	93 85
Bođencredit „	1065 —	4 1/2% „ „ „	97 70
Gal. Banku hipot.	108 50	5% „ „ „	110 —
Kolej państw.	693 —	4% „ „ kraj.	94 —
„ podaniowej	108 50	4% „ „ „	100 90
„ Elberthal	451 75	4% Gal. Obl. prop.	97 80
„ północnej	5085 —	4% Gal. poz. kr. 1893	95 35
„ Czerniow.	562 —	4% Poł. m. Lwowa	93 75
Alpiny	670 —	Lozy turec.	184 25
Rima Muranyi	555 —	Marki	117 40
Prag. Tow. żel.	3685 —	Ruble	251 50
Fabryki broni	630 —	Rosyjska pożyczka	95 60
Tureckie tytoniowe	395 —		
al. Tow. kóp. u.	574 —		

Rządca drukarni L. K. Górski.